

[Udenrigsministeren.]

som bekendt sammen med Norge, Sverige og Holland indklaget Grækenland for den europæiske menneskerettighedskommission.

Situationen omkring krigen i Vietnam har i de seneste uger været præget af en lang række udtalelser, forlydender og gisninger. Der synes at være tegn på, at vi står over for en afgørende fase, som rummer mulighed for en indstilling af fjendtlighederne og en optagelse af egentlige forhandlinger mellem de implicerede parter. De underhåndsdrøftelser, som i de forløbne seneste uger har fundet sted mellem de amerikanske og de nordvietnamesiske repræsentanter i Paris, og de samtaler, som den amerikanske ambassadør i Saigon i samme periode har ført med Sydvietnams præsident, tyder på, at man nu er nærmere ved en våbenstilstand end på noget tidligere tidspunkt. Krigshandlingerne er taget af i styrke, og parternes forhandlingspositioner synes at åbne mulighed for en løsning. For parternes skyld og i verdensfredens interesse må vi oprigtigt håbe, at fredschancerne ikke forspildes. Denne ulykkelige krig, der har kostet så mange ofre, og som har forgiftet den internationale atmosfære, må nu bringes til ophør.

Når fjendtlighederne standser, må der gøres en koordineret indsats for at lindre den menneskelige nød og for at genopbygge landet. Jeg vil gerne i denne situation gentage regeringens tilsagn om, at Danmark i snævert samarbejde med de øvrige nordiske lande vil yde sit bidrag til at afhjælpe den menneskelige nød i Vietnam og til at genopbygge det krigshægede land. Det forbedrende arbejde, som de nordiske lande i fællesskab har gjort, vil selvsagt lette løsningen af denne store og vanskelige opgave.

Jeg skal dernæst vende mig til Mellemøstkonflikten, der indebærer så store farer for fortsatte kampe mellem de direkte involverede parter og tillige bærer kimen i sig til alvorlige stormagtskonfrontationer. Gennem medlemskabet af sikkerhedsrådet har Danmark haft et medansvar for FN's behandling af udviklingen i Mellemøsten.

Det, der først og fremmest er behov for i Mellemøsten, er en samlet politisk løsning. Det var med henblik herpå, at sikkerhedsrådet enstemmigt vedtog resolutionen af den 22. november 1967, der bl. a. anmodede

generalsekretæren om at udpege en særlig repræsentant, som skulle begive sig til Mellemøsten for at fremme enighed og bistå bestræbelser for at tilvejebringe en fredelig og accepteret løsning i overensstemmelse med resolutionens bestemmelser og principper.

I den siden da forløbne tid har den svenske ambassadør Gunnar Jarring i sin egenskab af generalsekretærens særlige repræsentant været taget denne opgave med dygtighed og tålmodighed. Vi beklager, at det til trods for ambassadør Jarrings bestræbelser endnu ikke er lykkedes at opnå konkrete resultater med hensyn til en politisk løsning. I forbindelse med FN's generalforsamling og ambassadør Jarrings tilstedeværelse i New York er der skabt nye muligheder for udveksling af synspunkter mellem de stridende parter.

Hidtil har der ikke været grundlag for nogen særlig optimistisk vurdering, men så længe kontaktmulighederne er til stede, og det vil i realiteten sige, så længe hr. Jarring ser sig i stand til at fortsætte sit arbejde, er der — til trods for stadige episoder — håb om en fredelig løsning.

I den tragiske Nigeriakonflikt har den danske regering stillet sig positivt til ethvert realistisk forsøg på at yde bistand til konfliktens utallige ofre. At begrænse og afhjælpe nøden hos dem, der rammes af konflikten, har været det afgørende for os.

Den fælles nordiske regeringserklæring af 14. august 1968, som bl. a. gav udtryk for de nordiske landes støtte til FN-generalsekretærens udsendelse af en særlig repræsentant til Nigeria og beredvillighed til at yde humanitær hjælp til civilbefolkningen, er blevet fulgt op af talrige henvendelser fra regeringen over for FN's generalsekretær, over for Lagosregeringen og over for den britiske regering.

Selve omfanget af de danske hjælpeaktioner inden for rammerne af de internationale hjælpeorganisationer er, som det vil være bekendt, meget betydeligt.

I min tale under generaldebatten i De Forenede Nationer understregede jeg, at vi stedse har rettet og fremdeles retter vore bestræbelser mod en løsning af de humanitære problemer, og at vi ikke ønsker at blande os i den politiske side af konflikten, der behandles af Organisationen for afri-